

de andre 20 Kr. for hver Indbygger betale vi herhjemme. Det er omtrent ligesaadan paa St. Thomas og St. Jan. Der er Indtægten 98,610 og Udgiften 177,464 vestindiske Dollars. Underbalancen er altsaa 78,854 eller omsat i danske Penge 315,416 Kr. 20 Ø., vi skulle skyde til for disse to Øer. Hvis de skulde betale hele Udgiften selv, vilde det blive 54 Kr. pr. Individ, men da de nu ikke betaler Underbalancen, gaar det ned til 30 Kr.; de andre 24 Kr. betale vi for hvert Individ derovre. Det synes jeg er meget urigtigt. Nu kan man nok spørge: Hvor skulde de ellers faa disse Penge fra? Jo, man skal uden videre lægge en Indkomstskat paa dem. Det er dog forkert, at det danske Landbrug maa arbejde strengt for at klare sig i disse Aar, da Indtægterne ere saa smaa, og samtidig skal se igennem Fingre med dem paa St. Croix. De sorte Arbejdere overile sig vistnok ikke; og det er vistnok endnu saa, at Plantageejere ikke kunne glemme de gyldne Aar og ikke kunne nedstemme Fordringerne til Livet, men leve paa en Maade, som vore Herremænd langtfra kunne efterligne herhjemme. Jeg mener, det vilde være fuldstændig rigtigt at paalægge en Indtægtsskat derovre. Den blive de nødte til at tage imod, naar Regeringen ikke approberer deres Budget. Sukkerfabrikationen er jo vistnok paa en Maade i Tilbagegang derovre. Jeg har hørt, at det bedste Produkt, der fabrikeres paa Faktoret, bruges paa Øen selv. Det er altsaa et Bevis paa, at de, der have Raad til noget, skulle have det bedste. De udføre Nummer to og tre hertil eller andetsteds hen, de danske Landmænd udføre det bedste, for at det skal bevare sit Renommé, udføre deres bedste Smør, medens de selv spise Margarine. Men det vestindiske Sukker er, saavidt jeg har hørt, ved at dale i det almindelige Renommé. Jeg kan ikke se andet, end at Ministeriet maa kunne gøre noget der. Jeg ved ikke, om de kunne sætte Forfatningen ud af Kraft. Det var vistnok en Fejl, at vi overlod Styrelsen til Øerne selv, for de have ikke de Interesser, vi herhjemme have for vore Sager. Plantageejerne ere jo oftest fremmede, af mange forskellige Nationaliteter, irske Forvaltere, der efterhaanden have overtaget Plantagerne, og som rejse derfra, naar de ikke kunne klare sig længere. Jeg vil antage, det ikke er rigtigt at suspendere Forfatningen, uden det sker godvillig. Men det vilde være rigtigt, om Ministeriet fik den ind paa at give en Indkomstskat og nedsætte Fordringerne til

Livet, ligesom man maa andetsteds. Med disse Ord vil jeg slutte.

T. Larsen: Jeg skal søge at imødekomme det vistnok almindelige Ønske om ikke at trække Talerne alt for længe ud og derfor afholde mig fra politiske Betragtninger og kun omtale et Par enkelte Punkter paa Finansloven. Paa § 27 II. A. a. 12. findes opført en Bevilling til Udvidelse af Brønderslev Jærnbanestation. Jeg vil gerne bringe den højtærede Indenrigsminister en Tak for denne Bevilling. Der er stærk Trang til en Udvidelse her. Det er jo bekendt, at Brønderslev har udviklet sig ganske overordentlig, og skønt der i Tidernes Løb er blevet foretaget forskellige Udvidelser ved Stationen, har det vist sig aldeles utilstrækkeligt. Jeg skal saaledes oplyse, at paa et af de store Markeder, som holdes der paa Pladsen, blev der, efter hvad der er fremkommet i det lokale Blad, paa Stationen solgt 1400 Billetter. Naar man dertil lægger alle Passagerer, som have forsynet sig med Returbilletter fra deres lokale Jærnbanestationer, vil Antallet sikkert komme op til henved 3,000 Mennesker. Ved Indgangen til Ventesalen, hvor man skal billettere, er der kun 3 Alen fra Fodliste til Fodliste, og enhver vil da kunne forstaa, at der er Trang til betydelig Udvidelse. Det er næsten uforvarsligt, at Folk skulle staa sammenpakkede og sammenstuede i saadanne Mængder, som jeg nævned, de blive nervøse og bange for ikke at komme i rette Tid, saa det kan være næsten livsfarligt at færdes i disse Lokaler. Det har ogsaa vist sig, at Folk have faaet deres Tøj revet i Stykker der. Jeg vil indtrængende anbefale denne Bevilling til Finansudvalgets Velvilje. En anden Ting bør ogsaa nævnes, det er, at alt som Byen udvikler sig, blive Grundene dyrere og dyrere efter en stor Maalestok. Jo længere Udvidelsen af Stationen med den fornødne Arealerhvervelse udsættes, jo dyrere bliver Udvidelsen. Ogsaa af det Hensyn vil det altsaa være rigtigt ikke at vente med denne højst nødvendige Foranstaltning. Jeg tillod mig i Fjor ved Finanslovens førte Behandling at omtale et Forhold, der finder Sted med

Rettelse:

Sp. 420, L. 28 f. o.: „Minister“, læs: „Medlem“.